

Publicerad 2011-08-18 11:01 av Knickedick

De dagar jag ej finner glädjen

Det vackert grönaste

jag vet

det är att vara ibland träden,

och allra skönaste

är det

att se ett ljusskimrande blad.

Så vacker gult

på vår planet

när det finns en sol som mognar säden,

men allt blir fult

och till förtret

de dagar som jag ej är glad.

Det vackert blå

som då ger hopp

är skymt av himmel uti dimman,

och du på tå

för att nå opp,

så att din mun kan snart bli kysst.

Så vackert rosa

blir din kropp

i den i natten sena timman.

Det slutar blåsa,

bergets topp

av oro äntligen blir tyst.

Det vackert vita

i mitt berg,

är ej av oro men av mod.

Där kan man rita

med all färg,

som inte färgats utav blod.

Med handen slita

bort all ärg

och rost, så blankhet skiner god.

Det modets vita

blanka mäg,

vars kärna gjort att berget stod.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Knickedick med Poeter.se id #29236 innehar upphovsrätten